

Arrest

nr. 317 692 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. Je bent geboren in het dorp Bala Deh, district Surkhrood in de provincie Nangarhar, waar je je hele leven woonde tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je ging zo'n twee jaar naar een Koranschool waar je naast de Koranlessen ook algemene vakken kreeg. Verder hielp je je vader in de landbouw.

Jouw vader werkte een tijdlang als bewaker voor de Franse ngo Madera. Sinds deze ngo haar werkzaamheden in jullie regio stopzette, ten laatste in 2014, werkte jouw vader enkel nog in de landbouw. Op de dag van de machtsovername kwamen er talibanleden naar jullie huis om naar jou en je vader te vragen. Jullie waren op dat moment op de gronden, dus je moeder zei hen dat jullie niet thuis waren. Ze zeiden haar dat ze jullie zouden zoeken en arresteren. Toen jullie thuis kwamen en dit hoorden, besloot jouw

vader dezelfde dag nog om samen met jou te vertrekken. Jullie verlieten Afghanistan op de dag van de machtsovername, op 15 augustus 2021.

Jullie reisden samen naar Iran. Toen jullie naar Turkije wilden reizen, raakten jullie elkaar kwijt aan de grens. Je reisde alleen verder naar Turkije en nadien via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Zwitserland naar België, waar je aankwam op 1 augustus 2022. Je diende dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaarde dat je 15 jaar was bij aankomst in België en geboren te zijn op [...] augustus 2007.

Jouw moeder en vier broers wonen nog in hetzelfde huis in Bala Deh. Sinds jouw vertrek woont jouw maternale oom A. met zijn gezin bij hen.

Jouw neef X (CG [...]; O.V. [...]) verblijft in België en werd in 2013 erkend als vluchteling.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je volgende documenten neer: kopieën van de taskara's van je ouders; een certificaat van de job van je vader bij Madera ngo opgesteld door E.S. in 2002; een kaart van de job van je vader bij Madera ngo, geldig tot 31 december 2004; een brief van jouw school in België, opgesteld door leerkracht Q. D. op 28 juni 2023.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Ook stel je dat je oudste broer S. mentale gezondheidsproblemen heeft en dat je hem daarom voor verzorging naar België wil laten brengen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In zoverre je aanhaalt dat jouw neef X, die de status van vluchteling werd toegekend, in België verblijft (zie CGVS, p. 9), dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij het aan jou is om op concrete manier aan te tonen dat jij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Je blijft hier echter in gebreke.

Je stelt dat je een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat je de oudste zoon bent van iemand die gewerkt heeft voor de Franse ngo Madera. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA **Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle personeelsleden van buitenlandse ngo's te maken krijgen met vervolging. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen,

zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan jouw dossier, blijkt dat de focus van ngo Madera ligt op ontwikkelingshulp aan rurale economieën in Afghanistan. Je stelt dat je vader voor hen werkte als bewaker (zie CGVS, p. 6). Noch uit onze algemene informatie, noch uit jouw verklaringen blijkt dat de job van jouw vader tegen de waarden van de taliban zou zijn ingegaan. Hij oefende met andere woorden dus geen beroep uit dat een groot risico met zich meebrengt in de huidige context in Afghanistan.

Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je vader reeds lang geleden zijn job voor deze ngo stopzette en nooit problemen heeft gekend omwille van zijn job. Je schat in dat je vader zijn job uitoefende tijdens de regeerperiode van Karzai en nadien niet meer (zie CGVS, p. 6). Karzai was president van Afghanistan tussen 2004 en 2014 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer je vragen gesteld worden over zijn job, kan je hier geen antwoorden op geven omdat je nog niet geboren was toen hij zijn job deed en omdat je je de periode nadien niet herinnert (ibid.), wat er ook op wijst dat je vader reeds lang geleden zijn job stopzette. Uit de twee documenten van jouw vaders job die je neerlegt, kan slechts worden afgeleid dat hij tot 2004 voor deze ngo werkte. Het certificaat en de werkkaart zijn namelijk opgesteld in 2002 en de werkkaart was maar geldig tot 2004. Wanneer je gevraagd wordt of je vader nadien nog werkte, stel je dat je dat niet weet (zie CGVS, p. 13). Het is in elk geval zeer lang geleden dat je vader voor deze ngo werkte. Daarbij dient te worden opgemerkt dat je stelt dat jouw vader nooit problemen heeft gehad omwille van zijn job (zie CGVS, p. 14). Wanneer je gevraagd wordt waarom jullie de taliban nog vreesden vermits jouw vader reeds zo lang niet meer voor die ngo werkte, stel je dat het niet uitmaakt wanneer hij is gestopt, en dat ze hem nog steeds willen vermoorden (zie CGVS, p. 10). Vermits ze hem al die jaren met rust hebben gelaten, wordt er geen geloof gehecht aan jouw verklaring dat de taliban jouw vader plots toch zouden willen doden omwille van een job die hij jaren geleden al stopzette.

Daarnaast verklaar je dat de taliban jou en je vader kwamen zoeken op de dag van de machtsovername. Jouw verklaringen hierover kunnen echter niet overtuigen. Je stelt dat de taliban bij jullie thuis geweest waren en hebben gezegd dat ze jou en je vader wilden arresteren en bestraffen (zie CGVS, p. 11). In de eerste plaats is het weinig aannemelijk dat de taliban zich zou bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van iedereen die ooit voor een ngo gewerkt heeft, laat staan dat ze dit op de hectische dag van de machtsovername al zouden doen. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die weinig resultaat zou opleveren. Jouw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in jouw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je niet weet hoeveel talibanleden er voor jullie deur stonden. Je stelt dat het er zes, acht of negen waren (zie CGVS, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat je niet zou weten met hoeveel ze waren, gezien dit de enige keer was dat de taliban aan jouw huis stonden. Ook weet je niet wat de taliban precies van plan waren als ze jullie gevonden zouden hebben. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je dat ze jullie wilden arresteren en doden (zie CGVS, p. 14). Je hebt geen concretere informatie hierover. Bovendien stel je dat de taliban jullie nooit heeft bedreigd (zie CGVS, p. 11). Vermits zij echter persoonlijk aan jullie huis zouden hebben gestaan om te zeggen dat ze jullie wilden vermoorden, is het vreemd dat je dit niet als een bedreiging zou beschouwen. Gezien jouw vage verklaringen over het bezoek van de taliban en de grote onwaarschijnlijkheid dat ze met zovelen plots naar jullie kwamen vragen, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw verklaringen over dit bezoek van de taliban.

Je maakt dus niet concreet aannemelijk dat jouw vader, louter omdat hij ooit gewerkt heeft voor de ngo Madera, zou worden vervolgd.

Je stelt ook dat je vader samen met jou is gevlucht en dat jullie elkaar zijn kwijtgeraakt aan de grens van Iran en Turkije (zie CGVS, p. 7). Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van jouw vader vervolgd worden, kan er slechts weinig geloof worden gehecht aan jouw verklaring dat je vader omwille van zijn link met ngo Madera moest vluchten. Ook jouw verklaringen over de manier waarop jullie het contact verloren, overtuigen niet. Je stelt dat je vader jou bij een andere groep mensen heeft gezet om de grens over te steken en je verklaart dat dit kwam omdat er geen plaats was in één wagen (zie CGVS, p. 7). Daarmee verklaar je niet om welke redenen jullie niet samen in een andere wagen konden reizen. Je verklaart ook dat je vader een gsm had maar dat jullie geen contactgegevens uitwisselden omdat jij geen gsm had (ibid.). Wanneer je gevraagd wordt hoe het komt dat je zijn gsm nummer niet hebt, stel je dat je zijn nummer niet kan hebben als je geen gsm hebt (ibid.). Het is niet geloofwaardig dat je vader jouw geen contactgegevens zou hebben meegegeven als jullie apart de grens gingen oversteken. Wanneer je bovendien twee maal gevraagd wordt welke pogingen je deed om je vader te contacteren, kom je niet verder dan te stellen dat je het hier en daar aan mensen hebt gevraagd (ibid.). Ook deze verklaring kan het CGVS er niet van overtuigen dat je geen contact meer hebt met je vader nadat je hem kwijttraakte in Iran. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van je vader, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Wanneer je gevraagd wordt waarom de taliban naar jou vroegen, stel je enkel dat dit komt omdat jij de oudste zoon bent (zie CGVS, p. 11). Het loutere feit dat je een familielid bent van een voormalig medewerker van ngo Madera, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Het is aldus aan jou om aan te tonen dat je vervolging zou dienen te vrezen. Je haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie. Wanneer je gevraagd wordt of er nog andere redenen zijn waarom jij geviséerd zou worden, behalve als zijnde oudste zoon van je vader, stel je van niet (zie CGVS, p. 13). Bovendien stel je dat de taliban na hun bezoek op de dag van de machtsovername (waar geen geloof aan gehecht kan worden, zie supra) niet meer bij jullie thuis zijn langs geweest (zie CGVS, p. 11). Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie nog problemen heeft gehad met de taliban na jouw vertrek, stel je dat er niets meer is gebeurd en dat ze niet meer bij jullie thuis geweest zijn maar dat ze elk moment achter jouw broers aan kunnen komen (zie CGVS, p. 12). Je stelt nochtans dat de taliban tot nu toe nog niets tegen jouw broers hebben gezegd (zie CGVS, p. 9). Wanneer je gevraagd wordt hoe je weet dat de taliban op zoek zijn naar jou en je vader, leg je uit dat je moeder gezegd heeft dat de taliban jullie zouden kunnen meenemen als ze jullie daar zien (zie CGVS, 9-10). Er dient te worden vastgesteld dat de taliban nog geen enkele poging heeft ondernomen om jou of je vader op te zoeken en dat jouw vrees hieromtrent puur hypothetisch en onwaarschijnlijk is. Je haalt dus geen (geloofwaardige) elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd en je toont ook niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Gelet op al het voorgaande moet worden vastgesteld dat noch jij, noch jouw andere familieleden tot nu toe persoonlijke problemen ondervonden in Afghanistan. Jouw verklaringen over het eenmalige bezoek van de taliban zijn niet geloofwaardig (cfr. supra). Hierdoor zijn er geen indicaties om aan te nemen dat jij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend, en evenmin de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het CGVS dient ook op te merken dat een groot deel van jouw familie op heden nog in Afghanistan verblijft. Je verklaart dat jouw moeder samen met je broers en het gezin van jouw maternale oom nog in jullie dorp Bala Deh wonen (zie CGVS, p. 8). Ook jouw andere maternale en paternale ooms en tantes wonen nog in de regio van jullie dorp (ibid.). Je hebt ook nog contact met jouw familie want je belt soms naar je moeder (zie CGVS, p. 9).

Ook wordt er geen geloof gehecht aan jouw verklaring dat je vader moest vluchten en dat je al het contact met hem zou hebben verloren (zie supra), waardoor het CGVS in het ongewisse blijft over zijn verblijfplaats. Het CGVS concludeert dan ook dat je in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt waarbij je terecht zou kunnen bij terugkeer.

Verder moet worden vastgesteld dat je geen elementen hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je haalt geen problemen aan die jouw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. Wanneer je wordt gevraagd naar de impact op de situatie van jouw familie, haal je financiële problemen aan en stel je dat er geen jobs zijn en dat mensen niet naar school kunnen gaan (zie CGVS, p. 12 + 15). Nochtans verklaar je ook dat de meeste van jouw ooms nog werken en dat je neef naar school gaat (zie CGVS, p. 8 + 9). Uit jouw verklaringen blijkt niet dat jij bij terugkeer terecht zou komen in een problematische gezinssituatie. Wanneer je wordt gevraagd of er naast de (ongeloofwaardige) problemen door de job van jouw vader, nog andere problemen zijn, stel je van niet (zie CGVS, p. 12). Wanneer je wordt gevraagd of je om andere redenen niet zou kunnen terugkeren, haal je geen andere redenen aan (ibid.). Je spreekt dus niet op eigen initiatief over jouw verblijf in België als mogelijke factor die jouw terugkeer zou kunnen bemoeilijken. Wanneer je wordt gevraagd naar jouw bezigheden in België, haal je aan dat je naar school gaat, weinig vrienden hebt en in het opvangcentrum voetbal speelt met andere jongens die daar wonen (zie CGVS, p. 3). Je wenst verder niets te vertellen over jouw bezigheden in België (ibid.). Je haalt geen activiteiten of ideologieën aan die problematisch kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan. Later verklaar je dat je wel wat Belgische vrienden hebt op school (zie CGVS, p. 15). Wanneer je echter wordt gevraagd of er zaken zijn die je in België kan doen die je zou moeten opgeven bij terugkeer en of je andere ideeën hebt gekregen sinds je in België bent, haal je zelf niets aan (ibid.). Wanneer jou een derde keer hiernaar wordt gevraagd, stel je dat je hier meer vrijheid hebt om zelf te kiezen wat je doet, dat je hier naar school kan gaan en niet alles moet doen wat je opgelegd wordt (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd wat je verstaat als je verwijst naar die vrijheid, haal je

als voorbeeld aan dat je hier geen vijf keer per dag moet bidden (ibid.). Wel stel je dat je nog bidt wanneer je niet op school moet zijn (ibid.). Jouw advocaat voegt hieraan toe dat je je best doet om je te integreren, dat je computerwetenschappen volgt en de taal aan het leren bent (zie CGVS, p. 16). Jouw voogd maakt dezelfde opmerking en verwijst naar een brief van jouw leerkracht (ibid.). Deze brief, opgesteld Q. De. op 28 juni 2023, haalt aan dat je je best doet om Frans te leren en je te integreren op school, dat je een beleefde en gemotiveerde leerling bent. Jouw verklaringen, de verklaringen van jouw advocaat en voogd en de verklaringen in de brief zijn echter algemeen en volstaan niet om aan te tonen dat er elementen zouden zijn die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je deze opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Nergens blijkt dat je je hierom niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Wat betreft de situatie van jouw broer S., over wie je verklaart dat hij mentale problemen heeft en dat je hem naar België wil brengen om hem te laten helpen op medische vlak (zie CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat jouw broer zich nog in Afghanistan bevindt en dat het CGVS geen uitspraken kan doen over personen die zich nog in hun land van herkomst bevinden. Uit de situatie van jouw broer kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofdte worden afgeleid.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De taskara's van jouw ouders kunnen hoogstens hun nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Wat betreft het certificaat en de werkkaart van je vader, wordt vastgesteld dat deze aantonen tot hij bij ngo Madera heeft gewerkt tot 2004, een element dat ook niet ter discussie staat in deze beslissing. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van documenten verkregen in Afghanistan relatief is (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiietische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul.

De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan twee tot twee en een half jaar naar school bent gegaan (zie CGVS, p. 5) en dat je nog contact hebt met je moeder (zie CGVS, p. 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel beroept verzoeker zich op de volgende schendingen:

"- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 EVRM;
- artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag;
- artikelen 6 en 7 IVBPR;
- het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker argumenteert over het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan.

Inzake de geloofwaardigheid van verzoeker stelt hij in het verzoekschrift:

"2.1.M.b.t. de geloofwaardigheid

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen wat betreft de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze ook haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Meer specifiek hecht verwerende partij geen geloof aan verzoeker zijn vrees voor vervolging door de Taliban omwille van het werk van zijn vader bij een Franse NGO, MADERA, die zich inzet voor de ontwikkeling van rurale gemeenschappen in Afghanistan. Het wordt echter niet betwist dat de vader van verzoeker werkzaam was bij die NGO.

Hierbij hecht verwerende partij geen geloof aan het feit dat de Taliban verzoeker en zijn vader hebben bedreigd op de dag van de machtsovername. Verwerende partij fundeert deze conclusie, ten eerste, op het feit dat verzoeker niet exact kan vertellen hoeveel Talibanleden er voor zijn deur stonden, maar slechts een benadering kan geven. Dit kan echter verklaard worden door de hectiek van de machtsovername en de situatie, die verzoeker als 13 jarige onderging. Bovendien gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken al aan dat hij snel dingen vergeet en gaat het hier eerder om een detail. (Vragenlijst CGVS, randnr. 31) Ten tweede, stelt verweerder dat verzoeker niet precies zou weten wat de Taliban met hen van plan zijn, hoewel hij duidelijk aangeeft dat ze hen wilden arresteren en vermoorden. (NPO, p. 14) Het is voor verzoeker dan ook niet duidelijk in welke mate deze vaststelling de conclusie staft, hetgeen vereist wordt door de formele motiveringsplicht. Ten derde, schat de verwerende partij in dat de Taliban op de dag van de machtsovername andere prioriteiten zouden hebben. Dit ondanks het feit dat verschillende media rapporteren, daags na de machtsovername, over het feit dat er gerichte huis-aan-huisbezoeken hebben plaatsgevonden en gaande zijn, aan woningen van personen die de Taliban wil arresteren, en aan hun familieleden.

Deze ongeloofwaardigheid wordt verder gestaafd door het feit dat verzoeker aangeeft dat de Taliban hem en zijn vader voor de dag van de machtsovername niet eerder hebben vervolgd. Hierbij verliest verwerende partij uit het oog dat verzoeker aangaf dat de overheid de macht had tot de machtsovername en dat de Taliban zich niet in het dorp konden begeven. (NPO, p. 5) Onbetwistbaar, vormt de machtsovername een verandering in de situatie, die een vrijgeleide gaf aan de Taliban om tot vervolging over te gaan van (gepercipieerde) tegenstanders.

Het feit dat geen verdere vervolgingsdaden meer hebben plaatsgevonden na het vertrek van verzoeker en zijn vader, wordt ook verklaard door verzoeker, gezien er vandaag enkel nog zijn moeder, jongere broers en zussen en zijn oudere broer, die zeer kwetsbaar, of 'gek', is. Hij vertelt dat de Taliban nog vaak langs zijn huis passeert en dat zijn gezin in angst leeft.

Ook de verdwijning van de vader van verzoeker wordt in twijfel getrokken, gezien verweerder geen geloof hecht aan het feit dat verzoeker contact verloor met zijn vader bij de grensovergang en dat de verschillende omstandigheden ervoor hebben gezorgd dat ze geen contactgegevens hebben uitgewisseld. Ook hier gaat het om een subjectieve interpretatie van de inschatting van de situatie van verweerder. UNHCR waarschuwt voor een te subjectieve beoordeling. Het stelt het volgende: [...]

De beoordeling van verwerende partij in de bestreden beslissing steunt echter grotendeels op motieven die uitgaan van een subjectieve beoordeling en geen of onvoldoende rekening houden met verzoekers verklaringen. Daarnaast steunen deze motieven op niet-doorslaggevende elementen die geenszins van aard zijn om in globo tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te kunnen besluiten.

Verweerder stelt geen tegenstrijdigheden vast, en aan de zestienjarige verzoeker kan enkel een gebrek aan overtuigingskracht verweten worden.

Bij de beoordeling werd bovendien geenszins voldoende rekening gehouden met zowel de jonge leeftijd van verzoeker, de context in Afghanistan en de context onderweg. Verwerende partij erkent nadrukkelijk dat verzoeker minderjarig is en nog behoorlijk jong zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn vlucht naar België en op het moment van de afgelegde verklaringen in het kader van de asielpcedure.

Verzoeker was 13 jaar oud ten tijde van zijn vertrek en is vandaag ook nog slechts 16 jaar oud.

Verwerende partij heeft eraan verzaakt dit element van verzoekers minderjarigheid, tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht en tijden zijn vlucht zelf, het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, of minstens aan te geven hoe en in welke mate daar dan wel rekening mee gehouden zou zijn. Verwerende partij schendt ook daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeksplicht en motiveringsplicht. [...]

Hierdoor werd eveneens niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkte reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek "met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan" (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19).

[...]

Verwerende partij betwist bovendien niet dat de vader van verzoeker werkzaam was bij een Franse NGO. Dit zorgt er ontegensprekelijk voor dat verzoeker en zijn gezin een profiel hebben dat door de Taliban gevisieerd worden. (zie volgende sectie)

Hieruit volgt dat, a fortiori, de onbetwiste elementen volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van verzoeker erop te baseren. Het vormt namelijk de grondslag van de vrees voor vervolging van verzoeker en deze verschillende elementen moeten cumulatief met elkaar in overweging genomen worden. Door een dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt: [...]

2.2. Ten gronde

Naast de kwestie van de geloofwaardigheid, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vervolgingsvrees die hij aanhaalt wel degelijk gegrond is. De objectieve vrees in hoofde van verzoeker bestaat er namelijk in dat hij als zoon van iemand werkzaam bij een internationale humanitaire NGO een profiel heeft dat door de Taliban gevisieerd wordt.

Uit de informatie in het administratief dossier, die de website van de NGO betreft, blijkt dat de NGO MADERA, waar de vader van verzoeker werkzaam was, een internationale vereniging is in Afghanistan die ondersteuning biedt voor rurale ontwikkeling aan lokale gemeenschappen. Zij zijn een vereniging onder Frans recht maar hebben stichtende leden in verschillende Europese lidstaten. Zij zijn neutraal en handelen zonder discriminatie van geslacht, religie en etniciteit.

Uit verder onderzoek op de website blijkt dat de grondslagen van de organisatie verweven waren met de politiek van het land: [...]

Ook vandaag nog heeft de organisatie een betrokkenheid bij de politiek. Ten eerste, voor een betere verdediging en bescherming van de belangen van de Afghaanse bevolking, met wie MADERA samenwerkt, is de vereniging betrokken bij NGO-groepen die werkzaam zijn in Afghanistan en voert ze lobbyacties uit bij politieke en institutionele besluitvormers.

Zo heeft de NGO verschillende westerse partners en samenwerkingsverbanden met andere nationale en internationale NGO's. De NGO maakt deel uit van verschillende westerse verenigingen, die de door de NGO's nagestreefde doelen op de politieke agenda willen krijgen, zoals COFA, Coordination Sud en ENNA. Dit verloopt bijvoorbeeld via ACBAR, of 'Agency Coordinating Body for Afghan Relief & Development', een onafhankelijk Afghaans orgaan dat 193 nationale en internationale ngo's verenigt die in Afghanistan werken en zich houden aan de humanitaire principes van onafhankelijkheid, neutraliteit, onpartijdigheid en menselijkheid. In het strategisch rapport van ACBAR voor 2023, valt te lezen dat men, in dit geheel, naast economische ontwikkeling, ook voor gelijke rechten voor vrouwen gestreden wordt, waarbij in het actieplan duidelijk een onderdeel gaat over het recht voor meisjes om naar school te kunnen gaan.

Ook bij Madera zelf zitten deze westerse waarden of normen verweven in hun doelstellingen, of kan dit op zijn minst gepercipieerd worden. Zo valt onder de strategic directions het volgende te lezen, naast een foto van een vrouw die les geeft: [...]

Ten derde, is de NGO duidelijk geënt op en verbonden met het westen. Zo zijn de financiële partners van de NGO onder andere UNHCR, EuropeAid, de Franse staat, FAO en OCHA.

De recentste landeninformatie bevestigt bovendien de vervolging van humanitaire hulpverleners. De COI van december 2023, bevestigt dat veel humanitaire hulpverleners geëvacueerd zijn ten tijde van de machtsovername. Gelijkaardig met overheidsmedewerkers en leden van de voormalige veiligheidsdiensten, werd er in september 2021 ook aan humanitaire hulpverleners een waarborg van veiligheid beloofd door de Taliban. De beloften "om humanitaire hulpverleners te beschermen" werden herhaald in februari 2022.

[...]

Uit het rapport blijkt bovendien dat de Taliban doelgericht NGO medewerkers arresteren, gezien ze hen identificeren als (gepercipieerde) tegenstanders, gezien hun programma's niet in lijn zouden liggen met de Taliban ideologie: [...]

Zoals lager in meer detail uiteengezet wordt (zie sectie 3), erkennen zowel uw Raad als verwerende partij dat specifieke profielen een verhoogd risico lopen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en het

dorp van herkomst omwille van de negatieve perceptie die terugkeerders met specifieke, concrete en geïndividualiseerde risicoverhogende elementen te beurt valt. Familie van voormalige medewerkers van westerse NGO's zouden zich in geval van terugkeer onbetwistbaar in een dergelijke positie bevinden en mogen bijgevolg een gegronde vervolgingsvrees koesteren en lopen minstens een reëel risico op ernstige schade.

1. HET ONDERZOEK NAAR DE NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING OMWILLE VAN (TOEGESCHREVEN) POLITIEKE EN/OF RELIGIEUZE OVERTUIGINGEN EN/OF HET BEHOREN TOT EEN SPECIFIEKE SOCIALE GROEP

3.1. Beoordeling en toegepast in geval van verzoeker

3.1.1. Principes

Uit objectieve landeninformatie blijkt dat voor sommige Afghanen die terugkeren uit Europa, omwille van hun verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

3.1.1.1 Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad zou uit de huidige landeninformatie niet kunnen blijken dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel stelt het dat volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. (zie o.a. RvV nr. nr. 288 813 van 11 mei 2023, p. 15 en RvV nr. 293 701 van 5 september 2023, p. 16)

[...]

Dit argument wordt ondersteund door wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat de sociale en persoonlijkheidsontwikkeling inderdaad plaatsvindt tijdens de vormgevende adolescentie; het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen.

De identiteit van jongeren wordt daarbij niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving.

Het cultureel, religieus en traditionele kompas van jongeren kan sterk veranderen op een leeftijd waarop ze nog flexibel en veerkrachtig zijn.

Daardoor wordt het voor hen een uitdaging om zich naderhand opnieuw in te passen in andere bestaande, of intussen sterk gewijzigde, maatschappelijke structuren, zoals de Afghaanse. Ze dreigen rituelen en gewoontes te vergeten omdat de (Belgische, westerse) maatschappij waarin ze leefden andere regels kende.

[...]

3.1.2. Toegepast op verzoeker

In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en 'het spel' te spelen zonder hierbij op te vallen en zo als 'afwijkend' beschouwd te worden overeenkomstig artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.

Zo is er ten eerste de jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Verzoeker verliet Afghanistan twee en een half jaar geleden, op 13-jarige leeftijd. Dit in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in diens beslissing neerschreef, waar staat dat verzoeker 'tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan is verbleven, [...]'. (stuk 1, p. 9) Hieruit concludeert verwerende partij dat verzoeker in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, een vaststelling die bijgevolg buiten beschouwing gelaten dient te worden.

Verzoeker heeft bovendien meer dan een jaar en een half geleden een verzoek om internationale bescherming ingediend in België, als niet-begeleide minderjarige. Hij is vandaag ook nog maar 16 jaar oud.

Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker reeds meer dan twee jaar en een half geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij.

Zo verklaart hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zich niet meer veel herinnert van zijn leven in Afghanistan. (NPO, p. 15). Bovendien is verzoeker jarenlang, tijdens zijn vormende jaren, in aanraking gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken.

Verzoeker heeft geen enkele recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten op de dag van de machtsovername. Hij heeft bijgevolg de huidige situatie in

Afghanistan niet meegemaakt en zou bijgevolg niet de mogelijkheid hebben om 'het spel te spelen', aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes die in hedendaags Afghanistan worden opgelegd.

Ten tweede impliceert de jonge leeftijd, 14 jaar oud, waarop verzoeker hier is toegekomen en het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

[...]

Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijs met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijs aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dergelijke verandering van gedachtegoed en aanname van de westerse waarden en normen komt ook naar boven tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer hij verteld over de vrijheden die hij in België geniet, en niet in Afghanistan zou kunnen genieten:

(NPO, p. 15)

Ten derde, is bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het, tot slot, eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide, hetgeen in casu, een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar is. In een arrest van 11 mei 2023 (nr. 288.813), benadrukt uw Raad dat personen afkomstig uit dit rurale gebied een verhoogd risico lopen met betrekking tot vervolging op basis van (gepercipieerde) verwestering. Zo stelt uw raad het volgende over de provincie Nangarhar: [...]

De recente rechtspraak van uw Raad wordt hier een doorslaggevend belang aan gehecht bij de beoordeling van de specifieke aandacht die iemand te beurt kan vallen "bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap". In het geval van een rurale afkomst, in combinatie met de jonge leeftijd en de vormende jaren, zoals bij verzoeker, erkent uw Raad dat de gecombineerde risicoanalyse tot een erkenning van de vervolgingsvrees omwille van (minstens gepercipieerde) verwestering noopt – zoals bvb. in een recent arrest van 16 mei 2023 (nr. 289008, p. 26). Het feit dat verzoeker in een conservatieve omgeving zal terechtkomen bij terugkeer, blijkt ook uit zijn verklaringen, wanneer hij vertelt dat er in zijn buurt geen gewone school is, maar enkel een religieuze school, waar ook andere lessen worden gegeven. (NPO, p. 5)

Bovendien verhoogt het profiel van de familie van verzoeker ook zijn zichtbaarheid, hetgeen een belangrijke risicofactor is.

De vader van verzoeker was namelijk werkzaam voor een westerse NGO, hetgeen reeds zorgt voor een link met het westen. Het betrof een Franse NGO, een taal die ook verzoeker nu spreekt. Hetzelfde geldt voor het feit dat de neef van verzoeker, X, ook naar Europa is gevlucht, en vandaag in België is gevestigd. (NPO, p. 9)

Dit zorgt ervoor dat verzoeker geenszins aan de negatieve aandacht van de Taliban zou kunnen ontsnappen.

[...]

3.2. Risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa

3.2.1. Historische informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

[...]

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde historische, maar betrouwbare objectieve landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban, blijkt dus duidelijk dat een uit het Westen teruggekeerde Afghaanse vluchteling, die internationale bescherming heeft gezocht in Europa ook vandaag tot een risicoprofiel behoort en dat er om die reden een gegronde vervolgingsvrees kan aangenomen worden cf. artikel 48/3 Vreemdelingenwet of minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade cf. artikel 48/4

Vreemdelingenwet. Deze informatie laat eveneens besluiten dat het daarbij niet uitmaakt of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

3.2.2. Ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

[...]

29 Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie vóór het huidige regime en de beperkt beschikbare informatie over het huidige, extreem conservatief-religieuze bewind sinds de machtsovername, kan dus redelijkerwijs besloten worden dat er na een toekomstgerichte beoordeling, actueel nog steeds een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker kan aangenomen worden.

4. ACTUELE VEILIGHEIDSSITUATIE

Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

[...]"

2.2. bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21);

4. Getuigenis opvoeder C. M.;

5. Getuigenis opvoedster M. D."

2.3. Bij aanvullende nota van 1 oktober 2024 brengt verzoeker volgende stukken bij:

"- Schoolrapport 2022 - 2023 (stuk 1)

- Schoolrapport 2023 - 2024 nr. 1 (stuk 2)

- Schoolrapport 2023 - 2024 nr. 2 (stuk 3)

- PAI administrative (stuk 4);

- PAI individuele (stuk 5);

- Rapport oorzaak time-out (stuk 6);

- Rapport Time out (stuk 7)

- Getuigenis opvoeder 1 (stuk 8);

- Getuigenis opvoeder 2 (stuk 9);

- Getuigenis opvoeder 3 (stuk 10)."

2.4. Bij aanvullende nota van 16 oktober 2024 brengt verweerder middels URL-verwijzingen aanvullende landeninformatie bij.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan in augustus 2021 op dertienjarige leeftijd (verzoeker is geboren op [...] augustus 2007) ingevolge de machtsovername door de Taliban ontvluchtte. In augustus 2022 heeft hij een verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota's naar zijn verblijf in België, zijn familiale achtergrond wegens het werk van zijn vader en zijn persoonlijke situatie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa. Hij brengt tevens stukken bij aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België.

4.1. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de aldaar aanwezige cultuur inzake waarden en normen, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): *"However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."* (eigen vertaling: *"Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen."*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind."

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"(18) Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het

kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, "Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009", § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op dertienjarige (bijna veertienjarige) leeftijd in 2021 heeft verlaten en in augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming deed in België. Verzoeker werd wegens zijn minderjarigheid een voogd toegewezen.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker goed Frans spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming documenten van verschillende personen en instanties neergelegd die de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België schetsen. Zo blijkt dat verzoeker een leerling is die bijzondere moeite doet om de Franse taal te leren en zich ook met succes inzet voor zijn andere vakken.

Ter zitting wordt verder benadrukt dat het profiel van zijn vader, die als bewaker werkte voor een Franse NGO in Afghanistan tot 2014, niet wordt betwist. Verder blijkt dat verzoeker zich zorgen maakt om de situatie van zijn moeder en zijn broer (die mentale problemen heeft) die nog in Afghanistan verblijven. Tevens blijkt dat verzoekers neef in België in 2013 werd erkend als vluchteling, hetgeen negatief zou kunnen afstralen op verzoeker in geval van terugkeer.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en studentenwerk en zijn (dagelijkse) contacten met onder meer zijn vriendin, leeftijdsgenoten, leerkrachten en voogd. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, p. 71-79). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd.

Deze structurele discriminatie en uitsluiting van vrouwen en meisjes in de Afghaanse maatschappij heeft onmiskenbaar een invloed op het Afghaanse onderwijssysteem in het algemeen. Dat enerzijds het recht op onderwijs aan meisjes en anderzijds de toegang tot werk als leerkracht aan vrouwen wordt ontzegd, heeft een negatieve impact op (de kwaliteit van) het onderwijs in Afghanistan. Dit impliceert dat niet alleen aan meisjes het recht op onderwijs wordt ontzegd, maar dat ook het recht op onderwijs in hoofde van Afghaanse jongens kan worden aangetast. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker op heden onderwijs volgt in België, dat uit de stukken blijkt dat hij zeer betrokken is bij de schoolgemeenschap en dat verzoeker beoogt om in de toekomst hogere studies te doen en advocaat wil worden.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijk niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers minderjarige leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. Dit kan onder meer blijken uit het feit dat de voogd ter zitting aangaf dat verzoeker het moeilijk had in het zijn vroeger opvangcentrum in België en dat zijn mentale situatie verbeterde bij verandering van centrum. *In casu* neemt de Raad ook mee in aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet in augustus 2021, rond de machtsovername van de taliban, en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker geboren is in het district Surkrood in de provincie Nangarhar en waar hij woonde tot zijn vertrek in Jalalabad woonde.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Hoewel verzoekers moeder zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoekers die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificeert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS